

ПРОЛОГ

Полювання на серійного вбивцю Джеремі Роуза вийшло за межі штату. Влада Луїзіани вважає, що Роуз міг виїхати, тож співпрацює у пошуках із колегами з Міссісіпі, Арканзасу, а тепер і Техасу.

Сенсаційні новини звучать так буденно, якщо їх читати з монотонними інтонаціями ведучого новин.

Філіп відкидається на спинку свого синього крісла. Потирає підборіддя, погляд падає на вогонь, що горить у каміні. Він багато днів стежить за справжнім стрімким потоком новин про свого друга дитинства та його жахливі злочини. Моторошні подробиці злочинів Джеремі розлетілися по всіх національних ЗМІ. М'ясник із баю нарешті отримав ім'я, і світ тепер може подивитися в обличчя чоловіку, відповідальному за кошмарну серію вбивств, що роками наводили паніку на Луїзіану.

Цього тижня Філіп подивився пресконференцію детектива, який веде справу. Було очевидно, що детектив Леру не розкрив усієї відомої інформації, а тільки запевнив глядачів, що новини оприлюднюватимуться, коли це буде безпечно і не заважатиме розслідуванню. Йому явно не хотілося, щоб диванні детективи та охочі до клікбейту журналісти стежили за кожним його кроком зі своїм безжальним ентузіазмом. Філіп упевнений, що всі зараз спекулюють на темі дитинства Джеремі, намагаються

виснувати, чи він такий від природи, чи через виховання, і хто винен *насправді*. Далі світ вирішить, чи схожий він на серійного вбивцю, а тоді цілком може вийти так, що будь-хто у соцмережах взагалі зможе скомпрометувати його справу.

Чи дісталися новини про чергову жертву М'ясника з баю за межі Луїзіани, чи ні, а Філіпа нездорово цікавить ця тема: якась його частина завжди припускала, що вбивцею міг бути Джеремі, але ж доказів він не мав. Просто впізнавав ті місця, де знаходили тіла, і досі відчував зв'язок із громадою, у якій народився, навіть якщо більшість життя прожив у Массачусетсі. Авжеж, Філіп знав, який Джеремі монстр, задовго до того, як про це дізнався світ.

Настав час судити його відкрито, хоча ніхто не знає і половини. Лише Філіпу відомо, де все почалося. Він був свідком глибини порочності Джеремі, коли вони були ще підлітками, які тільки-тільки отримали дозвіл на водіння авто*.

Філіп бачив, як щось змінилося тієї ночі, як ледь вловимі вогники людяності в очах Джеремі потьмяніли, а тоді й зовсім згасли. Буває, люди говорять про те, що можуть визначити точну мить, коли щось змінюється. Філіп зазвичай ставиться до цього всерйоз, але тієї ночі він спостерігав це на власні очі. І знав, що для Джеремі це тільки початок. Він бачив, як у ньому виринуло на поверхню щось первісне, щось лихе, і поховати це знову було вже неможливо.

Коли детектив Джон Леру зв'язався з ним майже місяць тому щодо книжкового формуляра із луїзіанської бібліотеки, пов'язаного зі справою серійного вбивці, Філіп одразу пригадав Джеремі. Розмова вийшла напружена, бо Філіп почувався так, ніби на нього світить прожектор.

* У Луїзіані це вік від 17 років. — Тут і далі, якщо не вказано іншого, посторінкові примітки редакторки.

— Філіп Трюдо? — пролунав у слухавці суворий голос із м'яким луїзіанським акцентом.

— А хто питає? — відповів Філіп.

— Детектив Джон Леру із поліції Нового Орлеану. Ви Філіп Трюдо?

Він завагався.

— Так, це я. У чому справа, детективе?

— Чи були ви у Луїзіані останнім часом, Філіпе?

Здавалося, кров застигла у жилах.

— Я там народився, але доволі рано переїхав. Відтоді й не був.

— Маєте якісь здогадки щодо того, як на місці злочину міг опинитися бібліотечний формуляр із вашим іменем?

— Ну, я *справді* жив там кілька років у дитинстві. Напевно, брав книжки в бібліотеці.

Детектив Леру на тому кінці пирхнув.

— Гадаєте, я дзвоню послухати таку дотепну відповідь?

— Слухайте, я взагалі не був у Луїзіані останні двадцять років. Тому про яке б місце злочину не йшлося, мене там не було.

— Досі спілкуєтеся з кимось із місцевих, Філіпе?

— Та ні. Я переїхав на північ, коли мені було дванадцять. Все моє життя я тут.

— Зможете сказати, де саме ви були протягом кількох днів цього літа? — запитав детектив.

— Звісно. Я майже щодня працюю і через вихідні беру до себе сина. Я кілька місяців не був у відпустці.

— Ваш роботодавець це мені підтвердить?

— Авжеж. Я дам вам но...

— Ви пастор церкви Завіту Благодаті, так?

Філіп засміявся.

— О так, ви ж детектив.

— Я їх наберу і скоро вам передзвоню. Будьте на зв'язку, Філіпе. Я маю до вас ще запитання.

Дзвінок обірвався без прощання.

Ця розмова стривожила Філіпа, але він знав, що лише одна людина могла мати його дитячу бібліотечну картку і детектива на хвості.

Наскільки Філіп знав, Джеремі Роуз ніколи не виїжджав із Луїзіани. Вони були близькі до вісімнадцяти років, а тоді припинили спілкуватися, як і припинилися їхні спільні літні канікули в Массачусетсі, проведені з родиною Філіпа. Йому не сходило з думок, що М'ясник із баю почав убивати невдовзі після того, як Джеремі повернувся додому після тих останніх канікул.

Тепер, маючи підтвердження того, що Джеремі й справді перетворився на психопата, Філіп міркує, що ж буде далі. І без того погано, що десь є людина, яка знає про його найпотемніші гріхи, але насправді тривожно ще й від того, що ця людина — така непередбачувана, як Джеремі, особливо зважаючи на те, що йому самому майже нема чого втрачати, а от зруйнувати він може чимало.

Філіп знає, що бібліотечна картка — це послання. Аби переконатися, що Філіп пам'ятає своє минуле, хоч як глибоко намагається його поховати. А якщо вже Джеремі Роуз у бігах, Філіп боїться, що прямувати він може лише в одному напрямку.

Розділ 1

Рен носить темряву, як гамівну сорочку.

Ця сорочка безжально сковує і душить. Рен намагається продертися крізь неї, але безнадійно. Що більше вона борсається, то більше темрява відмовляється поступатися.

Дихання виривається короткими болючими поштовхами, зранені легені горять. Кожен вдих пронизує їх, наче полум'я лиже голу шкіру. Власне серцебиття громом відлунує у вухах. Вона майже відчуває, як мчить до кінцівок кров, поки організм охоплює первісна реакція на страх.

Паніка от-от накриє її, затопить кожен сантиметр тіла. Вона заплющує в темряві очі, все так само намагаючись опанувати себе.

«Не дозволяй тілу себе контролювати, Рен. Не здавайся».

Думки божевільно мчать, підганяють, але вона борсається у швидких водах страху, які затопили майже все її тіло. Вдаліні лунає слабкий звук сирени, вона відповідає тим, що міцно заплющує очі.

«Ти головна, Рен. Приборкай його».

Уривчасте дихання починає вирівнюватися, вона повільно розплющує очі до нічного неба. Раптом навколо починає проступати знайома картинка, звичні речі тягнуться до неї. Рен роззирається. Хапається за висячий мох, занурює у нього

пальці. М'яка текстура одразу ж заспокоює. Вона гладить мох долонею, наче улюблений плед.

Вереск цикад. Невидимий диригент дав знак оркестру, і тиша перетворилася на нічний хор. Рен ворухить босими пальцями ніг, відчуває під ними тепле баговиння. Пахне родючою землею та болотом. Вона вже була тут.

Штовхаючи себе вперед, вона мало не падає, перечепившись через голе коріння кипариса, яке звивається навсіді. Висячий мох гладить лице, поки вона пробирається через болото, і цей ніжний дотик до шкіри тішить серце серед безладу й надміру відчуттів. Вона зупиняється, знову заплющує очі, повільно обертається на місці, щоб тонкі пасма полоскотали їй щоки.

— Рен.

Голос без попередження проривається крізь кипариси. Вона різко зупиняється, не наважуючись розплющити очі.

— Рен, — цього разу голосніше.

Вона чує в голосі його криву посмішку. Його присутність насувається, переслідує її, мов хижак. Вона боїться розплющити очі, їй хочеться, щоб баю довкола проковтнув його, нарешті повстав проти нього.

— Емілі.

Він вигаркує її ім'я, і воно цілить їй в лівий бік, мов стріла. Від ледь помітного руху мох ковзає їй по щоці, вона відсажується. Підносить руку змахнути його, та замість того намагає щось зовсім інше. Її пальці торкаються не милостивого приношення прадавнього дерева — вона відчуває руку людини, яка гладить її обличчя, імітуючи лагідний жест. Вона хапає цю холодну загрозливу руку і впирається в неї нігтями.

У руці пульсує гнів. Вона відчуває, як рука розпалюється, вливаючи у неї страх, рефлекторно хапає її за горло, кидає на землю, мов ганчір'яну ляльку. Рен падає на вогуку землю, намагається повернути дихання, яке обірвав удар. Її очі різко розплющуються, зустрічаються з його знайомими блакитними очима. Здається, вони киплять в очницях, наповнені ненавистю, ласі до завданого болю. Він присідає і знову хапає її, стискає пальцями горло. Вона копає його по ногах, чіпляється за руки. Ці руки здаються обценьками, і її борсання лише зміцнює хватку. Рен охоплює страх задихнутися.

«Я помираю».

В очах усе пливе, а Джеремі спокійно спостерігає за тим, як вона хрипить. Вона відчуває, як картинка темнішає, краї заважаються всередину. Смерть навалюється на неї усією вагою, це водночас нудотно й заспокоїливо. Згасають звуки, її повертає назад, у найголоснішу тишу.

Тоді він починає сміятися, щирий сміх заповнює болото. Він розтискає пальці, і вона падає, мов викинута іграшка. Кашляє, хрипить, чіпляється за землю, наче та може обійняти у відповідь. Він відхиляється, намагається стримати сміх. Нарешті Рен знову відчуває повітря в легенях, жадібно ковтає його, рефлекторно притискається спиною до дерева. Дивиться на нього великими, повними сліз очима.

Джеремі підповзає до неї на чотирьох, наче дикий звір, упирається чолом в її чоло.

— Тікай.

Рен вагається, інстинкт каже їй завмерти. Вона вдивляється в його очі. На цій відстані вони здаються блискучими й небезпечними — несправедлива біологічна перевага.

— Ні, — каже вона, і голос звучить хрипким шепотом.